

הישן תחת המטה פרק שני סוכה

כב.

עין משפט נר מצוה

א ה מיי פ"ה מהלכות
 סוכה הנה פ"ד כ סג
 עזין מג כ"ט ע"ג ס"י
 מלל ספ"ד:
 ו ב ג ד מיי סס הלכה
 כל עוש"ע שם ספ"ד ה:
 ז ה ו מיי פ"ו מהל'
 וטומאת מת ה' ו:

לעוי רש"י

שולח"א (שולח"ב) ש.
 קריש"ם (שבין קורה לקורה,
 ומה עשייה התקרה),
 טרי"ב. קורות הנג.

מוסף רש"י

קורה היצאה. להמיר
 המצוי ומטה על רוחב
 פתח המצוי מכותל לכותל
 וזו אינה נמנעת לפני
 המכלס (לעיל י"ח).

רבינו הונאל (המשך)

[הנאה] באוהה הקורה
 עד הקורה של עליה
 המכוונת כנגדה טמא. ואם
 כל דבר המאחיל על אותה
 (הקורה) הטהומה [ה]
 עדיין הכל טמא. אם היו
 הקורות העליונות רחבות
 כשיעור האיר שבו
 התחתונות ונתונות אותן
 הקורות של עליה כנגד
 האיר שבו קורות הבית,
 טומאה תחת אחת מהן,
 תחת הקורות התחתונות,
 הבית כולו טמא, אין
 הקורות של בית מפיטות
 שהיו עליונות נתונות
 באיר שבו קורות הבית,
 וכשמאחיל על מקצת
 מאחיל על הכל. ותני
 עלה בתוספתא, כלומר
 מפרש בבביתא, במה
 דברים אמורים בזמן שיש
 פתח בקורות טפה, וביניהן
 בהן טפה, והקורות
 העליונות כנגד הפותח
 טפה, טומאה תחת אחת
 מהן הכל טמא. אבל אין
 בהן טפה ולא ביניהן פותח
 טפה, טומאה תחתיהן
 [תחתיהן] טמא, ביניהן
 ועל גביהן טמא. אלמא
 לרב כהנא, אינו דבמלי
 אחרייתא וזלתי הטומאה
 כל היכא דליכא טפה לא
 אמרינן חבוט רמי, והניא
 בעירובין פרק מבוי קורה
 היוצאה מכותל זה ואינה
 נוגעת בכותל כ"ר, עד

קנה עולה וקנה יורד. שלא השווה את הסכך להסכיב את הקנים
 זה אל זה אלא אחד למעלה ואחד למטה ומתוך כך חמתה
 מרובה מנילמה ואשענין מתי"ל דלמרינן רואין כל שאילו היו
 מושכין צבוע היתה לילמה מרובה מחמתה כשרה כך פירש
 הקונטרס. משמע לפירושו דכשם
 זין זה לזה שלשה דפסולה לראי
 היינו מטעם חמתה מרובה מנילמה
 ולא יתכן לכיון דאי קיימה חמה
 צראש כל אדם היתה לילמה מרובה
 אין לפסול בשביל חמה הצא מן הצד
 באלכסון ועושה אותה חמתה מרובה
 אלא היינו טעמא משום דלא חשיב
 סכך להסכך כי האי גוגא כשיש זין
 זה לזה שלשה אלא כי ליכא שלשה
 כלזוד דמי והכל אחד:

קורות הבית והע"ייה. משנה
 היא זמנסת אהלות פרק
 י"ב ותני עלה דריתמא היא כך היא
 שנויה בזמנסת אהלות זמה דברים
 אמורים בזמן שיש א) צינייהן פותח
 טפה אצל אין א) צינייהן פותח טפה
 וטומאה תחתיה טמיה טמא על
 גביהן וצינייהן טהור צינייהן או
 גביהן כנגדן עד לרקיע טמא ותחתיהן
 טהור ד"ר"א זמן שיש בהן פותח
 טפה אין בהן פותח טפה טומאה
 זוקעת ועולה זוקעת ויורדת
 והשמש הך צרייתא אסיפא דמתינין
 קאי שהעליונות צבין התחתונות
 דכשהתחתונות אין זין זו לזו פותח
 טפה נמצא דעליונות אין בהן פותח
 טפה שהן צבין התחתונות הלכך
 כשיש טומאה בתחתונות תחתיהן
 טמא שכל אחת ואחת מציאה טומאה
 על כולה והאיל ויש צרובה טפה
 וצינייהן טהורות כיון דאין צעליונה
 רוחב טפה לא אמרינן חבוט רמי
 ליחשב האיר שצין התחתונות כסתום
 ועל גבו נמי טהור דמולצת צפני
 הטומאה לכיון דיש זו צרוחצו טפה
 והדר קאמר ד"ר"א דמציאות טומאה
 וחולצין כשיש צרבחין של תחתונה טפה
 אצל אין צרבחין טפה זין שהטומאה
 תחתיהן זין שהטומאה על גביהן
 כנגד הטומאה טמא וזן הצד טהור:
 הא

מכותל זה ואינן נוגעות זו בזו פחות משלשה אינו צריך להביא קורה
 אחרת שלשה צריך להביא קורה אחרת ר"ב שמעון בן גמליאל אומר
 פחות

היינו ומתינין הנסכין מקורה לקורה כמין מקרת עלייה: שאין עליהם מעוזה. ולא נקרים ומעוזה
 לאו דוקא נקט אלא דסתם היכא דליכא מעוזה ליכא נקרים: והן מכוונות. העליונות מכוונות כנגד התחתונות ומאהלות עליהן: טומאה
 סתם אחס מהן. תחת אחת מהתחתונות: סתמיה טמא. על פני כל אורכה דיש צרוחצו טפה כדמפרש לקמן ומציאה את הטומאה וכל שאר
 הצית מטה ומעלה טהור ואף כנגד אותה הקורה למעלה דהיינו צינה לצין העליונה א) ואין טומאה אלא תחתיה לגד: זין תחתונה לעליונה
 צינייהן טמא. כל כלים שצין אותם השמים טמא שהעליונה מאהלת על הטומאה ומציאה את הטומאה על פני כל אורכה תחתיה: על א) וה
 העליונה. ואם טומאה על העליונה: כנגד הטומאה עד לרקיע טמא. שהרי אין דבר חוץ הימנה ומעלה: א) היו העליונות צבין התחתונות.
 שלא היו מכוונות זו כנגד זו אלא העליונות מכוונות כנגד האיר שצין התחתונות: טומאה סתם אחס מהן סתם כולן טמא. דלמרינן בכל
 העליונות חבוט רמי והשליכס צין התחתונות והוי כל הצית מקורה והוי אהל אחד וכדמוקי בצרייתא שהיה רוחב העליונות כשיעור איר שצין
 התחתונות: והני עלה. הכי גרסינן לה ד"ר"א זמן שיש בהן טפה ויש צינייהן פותח טפה אצל אין צינייהן פותח טפה טומאה סתם אחס
 מהן תחתיה טמא צינייהן ושל עליהן טהור. ולא גרסינן אין בהן טפה. והכי פירושא ד"ר"א דכולה מתינין צייש בהן טפה כשהן תחתונות
 הללו טפה וצינייהן פותח טפה מוקדמא מתינין שפיר דלמרינן חבוט רמי כשהן מכוונות טומאה תחת אחת מהן תחתיה טמא ועל לא דיון
 דיש בה טפה מציא את הטומאה וחוצץ צפני הטומאה הלכך תחתיה טמא ועל גבה טהור. טומאה על גבה תחתיה טהור אפי' כנגד הטומאה
 דחולצת. וכשראינן מכוונות כיון דיש צינייהן פותח טפה והעליונות רחבן כשיעור איר שצין התחתונות כדקמני העליונות צבין התחתונות שהן
 כנגד האיר וכשיעורן טומאה תחת אחת מהן תחת כולן טמא דלמרינן חבוט רמי אצל אין צינייהן פותח טפה נמצא שאין צרוחצו העליונות טפה
 טומאה תחת אחת מהן מן התחתונות תחתיה טמא ועל לא דלמרינן חבוט רמי: צינייהן. צין התחתונות לעליונות א) כשהן מכוונות טהור
 והוא דרין צשין מכוונות שעל גבה טהור ותחתיה טמא דיון דיש בה טפה מציאה טומאה לכל אורך שתחתיה וחולצת צפני הטומאה לטהר
 על גבה. ומאן דגרסינן אין בהן טפה טועה דאם כן טומאה תחת אחת מהן אין כל תחתיה טמא דאין בה שיעור להביא טומאה ואין על גבה כנגד
 הטומאה טהור שאין בה שיעור לחוץ וטומאה על גבה כנגד הטומאה טמא ומתחתיה נמי טמא דטומאה זוקעת ויורדת שאין בה
 שיעור לחוץ ותוספתא (דהלכות פ"א) גרסינן בהדיא דמסקנא צמה דברים אמורים פסם שניה וגרסינן הכי זמה דברים אמורים כשיש א) תחתיה
 פותח טפה אצל אין צינייהן כ"ר: להא שמעא. דרצא: ע) פתוח מארבעה כ"ר. רבן שמעון ספירא ליה פותח מארבעה לצד כולו דוחתא:

מתני' סוכה המדובלת. לקמן מפרש לה בגמרא: ושילמה
 מרובה מחמתה כשרה. ליכא לאקשויי מנינא חדא זימנא (לעיל דף
 ג.) שחמתה מרובה מנילמה פסולה אינן דומות זו לזו דמיקשיא קשיין
 אהדי דלמרינן להו בגמרא ומשינין: המעוזה כמין צינ' סכך
 שלה עצ מהלך: גמ' ענייה. שיש
 צכסכה קנים מעט ויש זה אור
 הכנה אלא שאין עשה צינד:
 קנה עולה וקנה יורד. שלא השווה
 הסכך להסכיב הקנים זה אל זה
 אלא אחד למעלה ואחד למטה ומתוך
 כך חמתה מרובה מנילמה ואשענין
 מתינין דלמרינן א) כל שאילו היו
 מסוככין צבוע היתה לילמה מרובה
 מחמתה כשרה: א) רב סני
דף. מדובלת ושילמה מרובה
 מחמתה אחרת סוכה קיימי: ושמואל
 סני מתינין צמרי סוכות: רב סני
דף. סוכה שהיא ענייה שהיא
 מדובלת מדוללת אם לילמה מרובה
 מחמתה כשרה: ושמואל סני פרסי.
 סוכה מדובלת כשרה דלמרינן רואין
 ושילמה מרובה מחמתה מילתא
 אחריתא היא דלשמעינן נמי צכסכה
 ענייה שיש בה חמה אם לילמה מרובה
 כשרה: לא שנו. דשמואל דקנה עולה
 וקנה יורד כשרה דלמרינן רואין:
 אלא דאין צין זה לזה שלשה. דכל
 פחות משלשה חדא היא: שאין כנגד.
 צבנה העולה רחב טפה דלאו צינ'
 אהל עליה לאקשויי ולמימר דיש
 חבוט רמי השפל והשך אותו על
 האיר שתחתיו דהיינו נמי ענין גוד
 אחיה אלא לענין מחילה דהוי חודה
 של מחילה שייך למימר גוד אחיה
 משוך אותה ויורד ולענין המוטל
 לרוחב וצא לכתום אור שייך למימר
 חצבא: אמרינן חבוט רמי. כשגבה
 שלשה ויותר דאילו צפחות מג' לאו
 חבוט הוא שהרי הוא כמושכב עליו:
 ה"ג לך מתינין צאהלות קורוס
הצינ' והעלייה שאין עליהן מעוזה
ובן מכוונות טומאה סתם אחס מהן
הסחיה טמא זין הפסוקה לעליונה
צינייה טמא על גבי העליונה כנגדה
עד לרקיע טמא היו העליונות צבין
התחתונות וטומאה תחתיהן סתם
כולן טמא על גביהם כנגדן עד לרקיע
טמא. וה"פ קורות הצית אותן
 שהעלייה עושה בהן שקרין שולצ"א
 קורות העלייה הן שהג עשוי בהן

רבינו הונאל
 [מתני' סוכה מדובלת
 ושילמה מרובה מחמתה
 כשרה. רב אמר מאי
 מדובלת, ענייה מדוללת,
 וחודא קנה חבוט רמי
 והענייה שצילמה מרובה
 מחמתה כשרה. ושמואל
 אמר מאי מדובלת
 מדובלת, קנה עולה וקנה
 יורד. ותרויה קנה חבוט
 קנה עולה וקנה יורד,
 ושילמה מרובה מחמתה
 כשרה. אמר אב"י לשמואל
 דאמר קנה עולה וקנה
 יורד, לא שנו אלא אמר
 ביניהן ג' טפחים, ביניהן
 כל פחות מג' כלבוט רמי,
 אבל יש ביניהן ג' טפחים,
 פסולה. רב אמר אפי'
 אם יש בין זה לזה ג'
 טפחים אם יש כנגד של
 קנה העולה היורד טפה
 כשרה, מאי טעמא אמרינן
 חבוט רמי, כלומר דמה
 העליונה כאילו הן למטה
 ולבוט הוא הכל. כדתנן
 באהלות פרק י"ב קורות
 הבית והעלייה שאין עליה
 מעוזה והן מכוונות, פ'
 זו על זו אינה יוצאה
 התחתונה מכנגד העליונה,
 וביניהן בין בתחתונות וכן
 בעליונות פותח תחתיהן.
 טומאה תחת אחת מהן
 תחתיה טמא, כלומר
 היא מפקסת ומאהלת על
 הטומאה למעלה למעלה,
 והצדין איר הן ואינה
 מאהילין. ואם הטומאה
 היא נתונה על גבי אחת מן
 הקורות התחתונות דהיינו
 ביניהן, כל דבר (המאהיל)